

Duben 2020

Radost podle listu Filipským I

Radost je postojem našeho srdce.

V následujících třech týdnech se chci spolu s vámi zaměřit na radost v našich životech. Tato středeční zamyšlení by měla vést k dalšímu přemýšlení, či domýšlení a uskutečňování poznání.

Půjde o radost, jak o ní píše apoštol Pavel v listu Filipským.

Potřebovali ji bratři a sestry už dávno před námi, potřebujeme ji i my dnes. K definování radosti mi velmi pomohl PhDr. Jiří Mrkvička ve své knize Knížka o radosti (Avicenum 1984). V ní na straně 102 píše:

„Radost je stav našeho srdce. Svítí z nitra navenek. Nedejme se proto oklamat povrchní veselostí. Zašumí vzkypí, rozplyne se. Je to jen pěna a proud ji odnáší. A nesedněte na lep vyznavačům hesel jako "vždy s úsměvem", kteří na nás už z dálky cení dobře udržovaný chrup ve strnule úsměvné masce profesionálního optimismu. Vůbec pak si nepleťme radost s rozjařeností. Ta se dá vyvolat dvěma velkými rummy. Nebo stačí, aby nás někdo praštil klackem do hlavy: rozjařenost se projeví jako příznak komoce (otřesu mozku).”

Radost je stav našeho srdce, a tak chceme i v této době pečovat o naše srdce, abychom ho udržovali ve stavu radosti. Aby radost byla stavem našeho srdce, aby radost byla naším životním postojem, postojem k životu.

Apoštol Pavel uvádí několik skutečností, které napomáhají radostnému stavu našeho srdce.

1. Budme vděční

Pavlova vděčnost se odráží v každém řádku jeho dopisu Filipským. I když je uvězněn a čeká na smrt, nepropadá skleslosti. Děkuje Bohu za křesťany ve Filipis:

Fp 1,3-6 Děkuji Bohu svému při každé vzpomínce na vás a v každé modlitbě za vás všechny s radostí prosím; jsem vděčen za vaši účast na díle evangelia od prvního dne až doposud a jsem si jist, že ten, který ve vás začal dobré dílo, dovede je až do dne Ježíše Krista.

Budme i my vděční za svůj sbor, za rodinu Božích dětí.

Apoštol Pavel se nesoustřeďuje na zlou skutečnost svého uvěznění, ale vděčně se raduje z prospěchu evangelia. To je pro něj víc, než vlastní nepospěch: *Fp 1,12-14 Rád bych, bratří, abyste věděli, že to, co mě potkalo, je spíše k prospěchu evangelia, takže po celém soudu i všude jinde je známo, že jsem vězněn pro Krista, a mnohé bratry právě mé okovy povzbudily, aby se spolehli na Pána a s větší smělostí mluvili beze strachu slovo Boží.*

Sám už nemůže kázat, kázalo mnoho jiných, ale ani to ho neznervózňuje, i když někteří kázali s postranními úmysly s tím, že mu ještě způsobí bolest: *Fp 1,15-18 Někteří sice káží Krista také ze závnsti a z řevnivosti, jiní však s dobrým úmyslem. Jedni z lásky, protože vědí, že jsem tu k obhajobě evangelia, druzí z touhy po uplatnění, ne z čistých pohnutek, a domnívají se, že mi v mém vězení způsobí bolest. Ale co na tom! Jen když se jakýmkoli způsobem, ať s postranními úmysly, ať upřímně zvěstuje Kristus; z toho se raduji a budu radovat.*

Raduje se, že Bůh využil jeho situace, aby se evangelium dostalo k dalším. Kdyby se soustředil na svoji neutěšenou situaci, vedlo by ho to k depresi. Když přemýšlíme o cestách, kterými nás Pán Bůh vede, sledujme je pohledem vděčnosti, vděčného srdce, ne sobeckého, ješitného, přecitlivělého na sebe. Je vždy za co být vděčný.

Dovedeme hledat důvody k vděčnosti? Nepřichází to samo od sebe, vděčnost nás najednou nepřepadne jako covid-19, ale musíme se ji skutečně učit.

Král David, sám v těžké zkoušce, pronásledován Saulem, nakonec ve vděčnosti vidí Boží vysvobození a blízkost:

Ž 116,12-15 Jak se mám odvděčit Hospodinu, že se mne tolikrát zastal? Zvednu kalich spásy a budu vzývat Hospodinovo jméno. Svoje sliby Hospodinu splním před veškerým jeho lidem. Velkou cenu má v Hospodinových očích oddanost jeho věrných až k smrti.

Vděčnost proměňuje stav našeho srdce k radosti.

2. Zaměříme se na budoucí naději.

Život apoštola Pavla byl pevně zakotven v Pánu Ježíši: *Fp 1,21 Život, to je pro mne Kristus, a smrt je pro mne zisk.*

Apoštol Pavel byl vděčný za to dobré, co přinesly i zlé situace. Ale jde ještě dál. Vírou viděl i konečný výsledek, konečné vítězství. Tak předává Filipským svou naději, kterou měl v Kristu. Ví, že to s Pánem Ježíšem dopadlo dobře a připomíná si to i v nejhorších situacích. Vidí před sebou Pána Ježíše, který se ve svém utrpení soustředil na svůj cíl. Pak to utrpení neurčovalo jeho postoje, ale nejdůležitější byl jeho cíl. Tak Kristus Ježíš se vzdal všeho, přišel o vše a sjednotil se s člověkem: *Fp 2,5-8 Nechtě je mezi vámi takové smýšlení, jako v Kristu Ježíši: Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži.*

Pán Ježíš tou cestou šel pro naději, kterou měl. Soustředil se na naději, která byla za jeho utrpením: *Fp 2,9-11 Proto ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno, aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno – na nebi, na zemi i pod zemí – a k slávě Boha Otce každý jazyk, aby vyznával: Ježíš Kristus jest Pán.*

Umíme takto myslet za hranice přítomnosti ve které žijeme? Nelpíme na svých představách, věcech a jistotách? Máme odvahu je opustit tak jako Kristus?

S Pánem Ježíšem to dopadlo dobře. Pokud se ho budeme držet, půjdeme za ním, i s námi to dopadne dobře. Jako Kristovi následovníci jdeme do připravených situací. S Pánem Ježíšem směřujeme k Boží slávě.

Zaměříme se na budoucí naději to naplní naše srdce radostí.

Radost podle listu Filipským II

Radost je postojem našeho srdce.

1. **Budme vděční.**
2. **Zaměříme se na budoucí naději.**
3. **Sledujme Boží cíle.**

Lidská radost je budovaná ve velké míře na úspěchu. Radost z úspěchu měli i učedníci, jak o tom čteme v *L 10, 17-20*

Těch sedmdesát se vrátilo s radostí a říkali: "Pane, i démoni se nám podrobují ve tvém jménu." Řekl jim: "Viděl jsem, jak satan padá s nebe jako blesk. Hle, dal jsem vám moc šlapat po hadech a štírech a po veškeré síle nepřitele, takže vám v ničem neuškodí. Ale neradujte se z toho, že se vám podrobují duchové; radujte se, že vaše jména jsou zapsána v nebesích."

Pán Ježíš mění zaměření, zacílení na zdroj radosti. Úspěch není trvalý zdroj radosti, naopak je velmi klamný. Pán Ježíš ukázal na pravý zdroj radosti, na trvalý zdroj radosti: *"radujte se, že vaše jména jsou zapsána v nebesích."*

Apoštol Pavel v každé situaci ví, k čemu směřuje, neztrácí ze zřetele cíl svého života:

Fp 3:8-11 A vůbec všechno pokládám za ztrátu, neboť to, že jsem poznal Ježíše, svého Pána, je mi nade všechno. Pro něho jsem všechno ostatní odepsal a pokládám to za nic, abych získal Krista a nalezen byl v něm nikoli s vlastní spravedlností, která je ze zákona, ale s tou, která je z víry v Krista – spravedlností z Boha založenou na víře, abych poznal jej a moc jeho vzkříšení i účast na jeho utrpení. Beru na sebe podobu jeho smrti, abych tak dosáhl zmrtvýchvstání.

„...že jsem poznal Ježíše, svého Pána je mi nade všechno. to je Pavlův cíl. To bylo následování Krista, napodobování Krista dokonce v utrpení i v smrti. Abych poznal jej, to bylo jeho cílem, vše ostatní považuje za ztrátu, dokonce to pokládá za nic.

Fp 3,12 Nemyslím, že bych již byl u cíle anebo již dosáhl dokonalosti; běžím však, abych se jí zmocnil, protože mne se zmocnil Kristus Ježíš.

Důsledkem poznávání Krista je zjištění, že cílem není dokonalost, ale vědomí, že *se mne zmocnil Kristus Ježíš*. To znamená, že mu patřím. Jedině to je trvalým zdrojem radosti.

V tom navíc objevujeme i naši vlastní cenu. Naše cena není v tom, čeho jsme dosáhli, ale v tom, komu patříme.

V dobročinné dražbě v roce 1981 v Rakousku byla, mimo jiné předměty, jako šperky a obrazy i aktovka Kurta Waldheima. Ten zastával od roku 1971 funkci generálního tajemníka OSN. Aktovka bylo potrhaná, opotřebovaná, měl ji celých deset let každý den v ruce, při všech jednáních, na všech svých cestách. Vyvolávací cena byla 1 000 öS a vydražena za 180 000 öS. Průměrná mzda byla v tom roce 10 000 öS. Cena té aktovky byla v tom, komu patřila.

Fp 3,20-21 My však máme občanství v nebesích, odkud očekáváme i Spasitele, Pána Ježíše Krista. On promění tělo naší poníženosti v podobu těla své slávy silou, kterou je mocen všechno si podmanit.

To, komu patříme, kde je zapsáno naše jméno to je trvalý zdroj radosti. To je tím správným zacílením našeho života.

4. Modleme se

Pohnutkou k modlitbě bývají nejčastěji problémy. I nevěřící lidé ve svých těžkostech často volají k Bohu

To, na co myslím vystihuje událost, jak popisuje muž, svůj zážitek z dovolené. Byl na adrenalinové jízdě v poušti. Zabloudil a jeho čtyřkolce došel benzín. Sám v horku a v rozpáleném písku prožíval strach a zoufalství. Zcela vyčerpán klečel v písku a prosil Boha o pomoc. Hodiny volal k Bohu. Ale dříve, než mohl Bůh zasáhnout, tak to říkal ten muž, šla kolem náhodou vědecká expedice a zachránila ho. Tento muž propásl svou příležitost.

K Bohu je třeba se obrátit cele, celý můj život, nejen se svým strachem. Když se naučíme s Bohem mluvit a žít, tak rozpoznáme i jeho odpověď. Boží odpověď není vždy to, co bychom měli nejraději. O Pánu Ježíši čteme, že přinesl oběť modliteb. Oběť, to je celé vydání, odevzdání. *Žd 5:7 Ježíš za svého pozemského života přinesl s bolestným voláním a slzami oběť modliteb a úpěnlivých proseb Bohu, který ho mohl zachránit před smrtí; a Bůh ho pro jeho pokoru slyšel.*

Modlitba jako nasměrování nás i našich problémů. To nám přinese radost a pokoj

Fp 4,6-7 Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu. A pokoj Boží, převyšující každé pomyšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši.

Myslím, že je zde velmi stručně a výstižně vyjádřena podstata modlitby.

Modlitba je nasměrování k Bohu, ne k problému.

Modlitba je předložením žádosti Bohu, ne rozkazem k vyplnění – pokud to neuděláme, bude modlitba jen trápením. A starosti nám budou přerůstat přes hlavu.

A jaký je důsledek předložení žádosti Bohu? *Fp 4,7 A pokoj Boží, převyšující každé pomyšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši.*

Tento pokoj Boží je základem pro radost v modlitbě i životě.

Že jsme nečetli, jak to dopadne s předloženou žádostí? No to není důležité. Naše žádost je přece ve správných rukách, v rukách všemohoucího Boha, a to je to nejdůležitější.

To je důvod k radosti, to je i zdroj naší radosti.

Radost podle listu Filipským III

Radost je postojem našeho srdce.

- 1. Budme vděční.**
- 2. Zaměřme se na budoucí naději.**
- 3. Sledujme Boží cíle.**
- 4. Modleme se.**
- 5. Mějme Boží myšlení.**

Fp 4,8-9 Konečně, bratří, přemýšlejte o všem, co je pravdivé, čestné, spravedlivé, čisté, cokoli je hodné lásky, co má dobrou pověst, co se považuje za ctnost a co sklízí pochvalu. Čemu jste se u mne naučili, co jste přijali a uslyšeli i spatřili, to činite. A Bůh pokoje bude s vámi.

Jak často jsme slyšeli větu: "Když já na to musím pořád myslet!" A jak často jsme ji vyslovili sami? A většinou jsou to věci, ze kterých zrovna radost nemáme, spíše nás o radost připravují.

K radostnému životnímu postoji patří i to, na co budeme myslet. Žijeme ve světě, kde se nám vnucuje tolik věcí, kterými se máme zabývat, co máme jíst, pít, co si máme myslet, čemu máme věřit.

Je naší výsadou, že si můžeme zvolit na co budeme myslet. Apoštol Pavel dává velmi širokou nabídku k přemýšlení: *přemýšlejte o všem, co je pravdivé, čestné, spravedlivé, čisté, cokoli je hodné lásky, co má dobrou pověst, co se považuje za ctnost a co sklízí pochvalu.*

Král David si také musel poradit se svými myšlenkami. Ví, že si musí přikázat: *Ž 62:6 Jen zmlkni před Bohem, duše má, vždyť on mi naději vlévá.*

Boží myšlení se má projevit i v našem jednání. *Fp 4:9 Čemu jste se u mne naučili, co jste přijali a uslyšeli i spatřili, to číňte. A Bůh pokoje bude s vámi.*

Otevírejte naši mysl Božímu myšlení, protože Boží myšlení vede k radosti: *Izajáš 55,8 -9.12 Mé úmysly nejsou úmysly vaše a vaše cesty nejsou cesty moje, je výrok Hospodinův. Jako jsou nebesa vyšší než země, tak převyšují cesty mé cesty vaše a úmysly mé úmysly vaše. S radostí vyjdete a budete vedeni v pokoji.*

6. Budme spokojení

Fp 4:11-13.19 Ne že bych si naříkal na nedostatek; naučil jsem se být spokojen s tím, co mám. Dovedu trpět nouzi, dovedu mít hojnost. Ve všem a do všeho jsem zasvěcen: být syt i hladov, mít nadbytek i nedostatek. Všecko mohu v Kristu, který mi dává sílu. Můj Bůh vám dá všechno, co potřebujete, podle svého bohatství v slávě v Kristu Ježíši.

Spokojenost není dána množstvím, ale rozhodnutím, co potřebujeme. Radost pak není dána tím, co všechno máme, ale že máme to, co potřebujem. A navíc vím, kdo je tím Dárcem, s ním mohu všechno: *Všechno mohu v Kristu, který mi dává sílu.* Je to spokojenost v Boží blízkosti.

Krásně to vystihuje *Žalm 131, 1-3 Poutní píseň, Davidova. Nemám, Hospodine, domýšlivé srdce ani povýšený pohled. Neženu se za velkými věcmi, za divy, jež nevystihnu, nýbrž chovám se klidně a tiše. Jako odstavené dítě u své matky, jako odstavené dítě je ve mně má duše. Čekej, Izraeli, na Hospodina nyní i navěky.*

Odstavené dítě nepřichází k matce proto, aby u ní dostalo mléko, jak bylo zvyklé. Ale přijde se k ní přitulit, obejmout, a tak u ní načerpat novou dávku lásku, jistoty a bezpečí. V knize *Počátky našeho duševního života* (Panorama Praha 1986) citují autoři Dr. Z. Matějček a Dr. J. Langmajer známého francouzského psychologa René Zazza a ten ve své publikaci *L'attachement* (Citový příklon) říká: Víme dnes, že naše tělo nežije pouze z potravy, ale také z vřelosti někoho druhého. A to není jen básnická metafora nebo filozofická konstrukce, ale skutečný fakt. Biologické děje už se nedají definovat jenom funkcemi jako je dýchání, krevní oběh, přijímání potravy apod. Nutno vzít v úvahu i takové funkce, jako je vzájemný vztah jedinců téhož rodu.

Žijeme z vřelosti někoho druhého, žijeme z vřelosti Boží lásky v Kristu *Fp 4,19 Můj Bůh vám dá všechno, co potřebujete, podle svého bohatství v slávě v Kristu Ježíši.*

A to je nevyčerpatelným zdrojem radosti.

Daniel Komrška